

Lương Sĩ Hằng
Kiểm Điểm Hành Động Tu Hành

KIỂM ĐIỂM HÀNH ĐỘNG TU HÀNH

Amphion Les Bains, 24/08/1984.

Thưa các bạn,
Qua những diễn biến về Thiêng Liêng giáng
điển để cứu độ quần sanh, khuyên giải tu
hành tại California, cũng như ở Gien và khắp các
nơi cũng vậy! Kết cuộc mọi người chúng ta thấy rõ:
có Bề Trên, có trật tự, có Đấng Cha Lành, có tình
thương, không bao giờ chấp nhất chúng sanh ngu
muội!

Chúng ta là chúng sanh, chúng ta thấy rõ chúng ta
còn ngu muội, nên cố gắng vươn lên để tiến tới một
bước nữa hầu có cơ hội gạt hái những gì đã mất mát
từ nhiều kiếp! Tình thương lúc nào cũng sẵn sàng
cứu độ! Mà cứu độ những gì? Cứu độ phần Hồn,
cứu độ cho chúng ta được sáng suốt thêm để tự thức!

Chứ không phải xách tiền xách bạc đưa cho chúng ta mới là cứu độ! Cho nên người tu phải dứt khoát về vấn đề tiền bạc, nuôi dưỡng tâm linh để tiến tới, luôn luôn phải ý thức rõ, lấy Trời làm nhà, lấy đất làm giường thì lúc nào cũng không thấy mình đau khổ! Người tu tiến về tâm linh hỏi sự siêu nhiên Thiêng Liêng bề trên, còn nói về tiền bạc thì thuộc về phàm tâm, nó có thể đưa đẩy con người tới chỗ ngu muội bơ vơ ở tương lai! Không phải Bến Giác nơi đó nhưng mà sự sáng suốt là Bến Giác! Cho nên mỗi mỗi chúng ta tu trong thanh tịnh, chúng ta đã cần thiết gì? Chúng ta càng khao khát sự thanh tịnh hơn, chúng ta quên cõi tạm mới là người tu! Còn người tu mà mong muốn được có tiền bạc, để làm việc này, việc kia, việc nọ, không phải tu! Tu phải thật tịnh tâm trở về với thanh tịnh! Tiền của sát một bên, tiền của đó chúng ta cũng không dám xài! Cửa Trời Phật, để làm điều lành điều tốt, sử dụng trong lúc cần thiết

và không xin Thượng Đế bất cứ một cái gì!

Không nên tu mà than thở với Thượng Đế! Thượng Đế luôn luôn mở lời Từ Bi đại lượng để cho chúng ta thấy đường đi! Nếu chúng ta bằng lòng làm một hành khất “phước- lộc” của Trời Phật, phải lấy không làm đích mới là người tu! Thượng Đế không cần cái nhà lớn! Thượng Đế cần tâm thanh tịnh, cởi mở! Hạnh hy sinh càng cao càng được chứng tâm! Không phải sự đòi hỏi mà được chứng tâm! Cho nên các bạn phải hiểu điều này, không nên trách móc Trời Phật và nói rằng: chúng ta cầu xin có một cơ sở để tu! Không cần! Chuyện đó tự nhiên chuyển tự nhiên sẽ có và tự nhiên tiêu tan! Phải hiểu điều này là luật của thiên cơ! Không nên căn cứ vào có này có nọ mà trình tâu cùng Thượng Đế một cách vô lý! Bề Trên quả trách, không nỡ quả trách nhưng mà thương những đứa con thiêu thân, muốn bước

vào trong lửa để đốt lấy mình! Điều này không quý báu còn bị Bề Trên khinh thị nữa là khác! Nhưng mà luôn luôn Bề Trên Từ Bi cứu độ, ân độ, hỏi những người tu vô vi có khả năng bơi chải sự sống hay là không? Chắc chắn có! Vì sao nó phải tu? Nó muốn dọn mình trở về thanh nhẹ, gạt bỏ tất cả những sự trần trọc! Cái gọi là sự nghiệp tại thế, bìm lầy ô bám trong tâm thức của nó! Từ bỏ đi, để nó trở về với sự ngăn gọn sẵn có của chính nó! Cho nên nó mới quyết tâm tu, để tiến tới một bước rõ rệt! Sử dụng hơi thở sẵn có là của cái Thượng Đế đã trao! Không đòi một của cái gì nữa hết! Làm Pháp Luân Thường Chuyển đến tắt thở, một nấc là bước tiến lên một bước! Rất rõ rệt! Còn chuyện ô phàm thì luôn luôn nó sẽ tới tấp! Đó là tiền của!

Người thanh tịnh, người có uy tín không sợ đói!
Người ham của, người đó bị những người có của

không bao giờ trao! Phải hiểu điều này! Cho nên một lòng một dạ tự tu tự tiến không cầu xin u-ơ nữa! Sửa mình, tu tiến mới là đúng chơn đạo, chánh pháp!

Cần giải nghiệp để tiến, không phải còn ôm nghiệp mà lặn luôn! Cho nên chúng sanh luôn luôn sai lầm trong mê muội! Cầu xin những cái không xứng đáng! Thực hành thì ít, lải nhải thì nhiều! Tiến không tiến! Thiếu thành thật với chính mình! Cho nên lắm khi Bề Trên không biết nói gì hơn! Thương, độ, dẫn tiến về phần tâm linh nhưng mà chúng sanh nhiều người hiểu lầm! Tu rồi tôi mất của cải của tôi! Của cải các bạn từ đâu mà có mà các bạn mất! Phải suy tưởng về nguồn gốc của cải của chúng ta phải chính đáng không? Cho nên cố gắng, lao động đi! Khổ cực đi! Để đổi một bữa ăn đơn sơ thanh đạm, tâm trong sạch, mới là xây dựng cơ đồ của Thượng Đế! Sự đòi hỏi về tiền bạc không tiến! Chắc chắn là không tiến!

Tôi đã thường nói: chúng ta có một cửa cái vô tận, siêu nhiên, đã và đang đóng góp cho mọi tâm linh! Xài không hết nếu chúng ta thanh tịnh! Còn nếu chúng ta thiếu thanh tịnh chúng ta thấy: tôi cần tiền bạc để đi chơi, cần tiền bạc để làm đạo! Đạo mà tiền bạc làm được thì đạo không có giá trị! Đạo là phải từ trong tâm người khổ mà ra! Phải ý thức được cái sự sáng suốt ở bên trong vẫn trường tồn và sức mạnh không bao giờ bị cản trở bởi tiền tài!

Tại sao xưa kia những người lên núi tu mà thành đạo? Những người đó có ôm cuốn chèque lên trên núi tu không? Họ lấy chơn tâm lên núi tu! Mà họ tu trong cái thiên viện cả càn khôn vũ trụ, họ vẫn thành đạo! Cho nên hiện tại một số người vì nghiệp quá nặng, muốn trở về sự thanh thoát nhẹ nhàng để tu học! Cho nên Bề Trên cho một cái phước, kiếm một nơi, để xem sự phát tâm tu học đến đâu mà tự gây

dựng một nơi thanh tịnh để tu học! Nhưng mà nơi đó không phải nơi chánh! Tâm mới là chánh khi các bạn hiểu được cái TÂM thì các bạn là một người giàu có tại thế rồi, không còn nghèo nàn, không còn sự đau khổ nữa! Họ ăn ba buổi, các bạn ăn một buổi cũng vui, không đói, không bệnh hoạn, không đau khổ, nếu ý chí các bạn cương quyết!

Bề Trên khuyên nhiều rồi! Những người hành đạo tại thế đã đem pháp thân xuống thế, khuyên người ta rất nhiều: chỉ trở về với thanh tịnh mà thôi, tu đi sẽ đắc! Con đường đi nó dài, phải đi, phải trở về với chính mình! Còn sự than thở trách móc không có giá trị đối với Bề Trên! Làm chuyện không cần thiết, mất công vô ích! Tạo sự trì trệ cho chính mình! Không phát triển! Cho nên mọi người tu về vô vi, lần lần nó sẽ đơn giản hóa không còn một cái sanh hoạt ô tạp nữa, nó mới thức tâm!

Cho nên các bạn đã phát đại nguyện trở về nguồn cội, phát đại nguyện theo Đấng Cha Lành! Vậy chớ các bạn theo cái gì bây giờ? Còn theo tiền ư? Theo một con đường giải thoát, đơn giản hóa, khai thông tâm thức của chúng ta, để hưởng của cải vô cùng tận của Thượng Đế. Đó là thanh quang điện lạnh ngoài càn khôn vũ trụ! Một giọt đời biết bao nhiêu tử ở thế gian! Cho nên các bạn còn không dốc lòng để đi còn đòi hỏi đủ thứ trong thâm tâm! Giờ thiên cũng đòi hỏi, cũng cầu nguyện, cũng muốn xin có! Nhưng mà có đó rồi làm sao? Làm được cái gì? Cái đó nó sẽ trở về cái KHÔNG! Rồi mất công, mất thì giờ! Đó gọi là trì trệ! Cho nên khi chúng ta dốc lòng tu thì chúng ta phải dốc lòng phục vụ xã hội! Xã hội làm điều gì thì chúng ta làm điều đó! Không có gì đáng ngại hết! Việc làm qua ngày, vầy vò, nhồi quả để ta thức tâm! Thì ta phải ôm lấy nó, quý nó! Đây là bài học của Thượng Đế cho và đường lối của Thượng

Đế dẫn tiến cho chúng ta học chữ DỮNG! Thì cứ việc làm! Ăn một trả mười! Làm sao các bạn xài cho hết được! Cho nên chúng ta là người tu thì phải hiểu rõ đường lối tu! Đừng dụng miệng nói tu, mà tâm không có thực tâm tu! Gặp những vị thanh thoát Bề Trên, là những vị đó đã phong phú về thanh điền rồi! Chúng ta phải tìm cách trở về với Điền giới thanh thoát đó mà tu học! Đạt tới cái giếng mới thoát khỏi phàm tâm mới là người tu! Còn đề nghị bất cứ những chuyện gì đều là vô ích không có giá trị! Thở than, than thở cũng vô ích! Thiếu DỮNG! Tiến tới một bước lùi ba bước, ích lợi gì!

Các bạn chưa thấy sự tinh vi của Thượng Đế! Ngài thương Ngài ừ một tiếng là các bạn khổ biết bao nhiêu đời! Chớ không phải tướng đó là số cho tiền các bạn đâu, không phải đâu! Cho nên các bạn KHỔ là tiền của Thượng Đế! Khổ nhiều đi bạn! Khổ nhiều

đi! Các bạn mới thấy rằng các bạn có của cải vô cùng tận, hòa tan trong khổ các bạn mới vượt khỏi khổ, thì các bạn sẽ không bị khống chế bởi tiền bạc, bởi địa vị, với những lời nói u ơ, không có giá trị! Người tu phải sáng suốt điều này, phải đứng về vị trí của phần HỒN, lãnh đạo Tiểu Thiên Địa này, hòa hợp cả Càn Khôn Vũ Trụ, thì mới thấy rõ giá trị của tâm linh sẵn có! Không nên chịu chuộng ngoại cảnh, mà đâm ra điên đảo, khổ tâm một cách vô lý và chậm tiến, gây phiền cho nội tâm!

Tôi đồng hành với các bạn tại thế, tôi không cần cho các bạn biết rằng tôi ở trên kia đã làm cái gì! Nhưng mà tôi thấy rõ rằng! Với ý chí cương quyết của chính tôi đương hành, đi từng bước một tại thế gian với các bạn! Bao nhiêu khổ cực, bao nhiêu chuyện nhồi quả, bao nhiêu sóng gió, tôi vẫn bình tĩnh vượt qua, cũng sống trong hoàn cảnh như các bạn! Cho nên các bạn

nên giữ lấy niềm tin không nên kỳ thị với các bạn, nếu các bạn kỳ thị các bạn, các bạn không tiến được! Khi các bạn kỳ thị với các bạn là các bạn ỷ lại nơi tha lực thì không bao giờ các bạn tiến! Các bạn phải hành trong DŨNG CHÍ tiến tới! Giữ lấy sự thanh tịnh tu học! Lúc đó các bạn sẽ thấy rõ Bề Trên chứng tâm các bạn! Dẫn dắt các bạn rõ rệt như ban ngày, nắm tay các bạn đưa các bạn đi lên! Mà chính các bạn không cầu tha lực Bề Trên mới tiếp tay! Nếu các bạn là người cầu tha lực thì Bề Trên thả lún luôn!

Bao nhiêu chục năm nay rồi chúng ta đã cầu tha lực rất nhiều, mà rốt cuộc chúng ta phải tự làm mới có sống, tự đi mới có tiến! Chúng ta thấy rõ! Niềm Tin sẵn có trong nội tâm, thức thanh nhẹ sẵn có trong nội tâm! Phải đứng lên, vươn lên, tự vệ tự tiến thì mới đúng nghĩa trong cuộc hành hương hiện tại! Thời giờ cấp bách, các bạn dòm lại xác các bạn mấy chục

năm rồi đã gặt hái được cái gì! Chạy đông chạy tây được cái gì! Tạo một mớ nghiệp, bây giờ nó đang lồi cuốn, gỡ không ra, rồi bây giờ còn trì trệ nữa, chừng nào mới giải quyết được cái đống nghiệp chướng này! Cho nên ta phải tu, cương quyết trở về với thanh tịnh, dọn mình trước mới ảnh hưởng người khác! Khi các bạn đắc đạo thì bao nhiêu chúng sanh sẽ đắc theo! Tại sao các bạn không nghĩ đường lối này? Khổ đi! Cho nó tiêu tan đi! Để nó lập lại một cơ đồ thật sự sáng suốt của tâm linh! Chúng ta đã thấy chúng ta sai lầm từ quá khứ, ngay trong kiếp này! Trước kia chúng ta ở VN có của rất nhiều, chúng ta không biết lập cơ đồ Tâm Linh! Ngày nay ra đây chúng ta khao khát, muốn có đồng tiền để lập cơ đồ tâm linh là sai rồi! Đừng khao khát! Tự nhiên để cho nó phát! Các bạn thấy cây trên rừng, tự nhiên phát rất trật tự, tốt đẹp! Ai đi ngang cũng tán thưởng! Rồi đặt việc này việc kia, việc nợ tại thế, cho nên kêu

bằng nhân tạo, không có giá trị! Mà thiên tạo mới có giá trị! Thì các bạn phải thả mình về thiên nhiên mới được rõ siêu nhiên! Không phải nói đây là bài bác tất cả những chương trình của các bạn nhưng mà bài bác cái nghiệp trần của các bạn đang mang để các bạn dòm lấy bạn, thức tâm, gỡ rối đi! Thì cái chương trình siêu nhiên mới thực hiện được! Nó rất rõ rệt, không che dấu! Gột cho nó sạch đi! Rửa cho nó lành đi! Bệnh hoạn còn nhiều quá làm sao tiến! Ráng tu! Trì chí! Mới vài ba năm biết được việc gì! Tu nữa đi bạn, sẽ thấy! Sẽ thấy nhiều chuyện huyền vi mà chính kiếp trước các bạn cũng đã phát đại nguyện! Kiếp này mới hé một chút để tiếp tục!

Cho nên ráng hành trong nội tâm đi, thanh tịnh đi! Các vị Thiêng Liêng nào chơn chánh xuống thế gian đều khuyên chúng sanh: Thanh tịnh đi con! Tại sao không kêu các con tổ chức cho hung bạo mà dạy có

hai chữ THANH TỊNH thôi! Tại sao? Cho nên cái đường lối đó là Bề Trên đã giao chìa khóa cho các bạn! Mà nếu các bạn không thanh tịnh không bao giờ tiến được! Ôm lấy sự lười biếng, bê trễ, động loạn, làm sao tiến! Phải dừng hành mới là tiến! Thiếu dừng! Mà thiếu dừng trong thanh tịnh không bao giờ đạt pháp! Phải DỪNG TRONG THANH TỊNH!

Các bạn làm sao dứt khoát trở về với Không! Nếu các bạn còn mền luyến trong thất tình lục dục làm sao các bạn tu? Rõ như ban ngày! Từ ngày các bạn dứt khoát của cái trần gian, tâm các bạn thấy an lành! Mà không chịu bước tới một bước nữa để hưởng của cái đời đời, lại dấy động vào tâm đời để làm gì? Gây thêm phiền não sai quấy! Bị Bề Trên chê cười không hay! Cố gắng tu thiền rồi sẽ thấy! Bao nhiêu lần, bao nhiêu triệu lần đã qua và bao nhiêu lần sắp đến, bất cứ chư vị nào chơn chánh xuống thế gian cũng mách

các bạn chỉ bao lời đó thôi! Thanh tịnh và sáng suốt!
Cơ đồ ở thế gian bao nhiêu lần để nằm trong lòng
tay các bạn để xây dựng lên tốt đẹp nhưng mà vẫn bị
tan rã! Nhưng mà vốn vẹn những cái gì các bạn gặt
hái được trong tâm, sau cái thất bại là thành công, sẽ
thức tâm! Chúng ta thấy rõ rồi! cho nên phải ôm cái
phần thức đó để tiến! Cho nên không còn ôm cái giả
ảo nữa! Không ôm cái áo ngoài nữa mới là người tu!
Thật tình tu, thật tình sửa tâm lập hạnh! Của thế gian
thiếu gì! Thiếu gì người muốn tìm người có uy tín để
trao! Cho nên cứ lo tu rồi sẽ có! Còn chuyện xã hội,
ăn một trả mười! Chúng ta đừng có ăn bám của họ,
và đòi hỏi họ phải cung phụng! Sửa mình chịu đựng,
học dũng, học tiến mới được! Chứ thiếu dũng không
bao giờ tiến được! Không có vấn đề đặt đòi hỏi!

Trong chu trình tôi đi hiện tại, tùy theo sức khỏe của
tôi mà làm việc, có khả năng đến đâu, tôi giúp đến
đó, không lợi dụng tình thế để hưởng thụ, tìm cách

giàu sang trên sự đau khổ của kẻ khác! Không bao giờ có nhưng mà làm sao chia sẻ sự đau khổ, làm sao lập lại trật tự cho những người đã và đang mất trật tự! Đó là ý nguyện của chính tôi! Không khuyên người ta bỏ xã hội, không khuyên người ta bỏ gia cang, không làm hại tới của cải của chúng sanh! Cho nên mọi người ý thức những gì tôi đã và đang làm! Ngày mai có chết đi nữa cũng vẫn cười! Vì chúng ta không có chương trình ăn hại và ăn bám chúng sanh, nhưng mà chúng ta luôn luôn có chương trình cứu độ và xây dựng, để chỉ rõ cho mọi người thấy rõ: họ có một của cải vô cùng! Họ quên họ và không hưởng thôi! Mọi người biết cố gắng lo tu và gần những người đau khổ để nói cho họ thức tâm! Đó là của cải của Thượng Đế! Các bạn không có lo không có cơ sở tu học! Đó là cơ sở tu học! Đó là Thầy các bạn! Từ sự động loạn của mọi gia cang, các bạn có sự sáng suốt giúp đỡ cho họ, có trật tự, có tình thương,

có đạo đức! Đó là của cái đó bạn! Chứ không phải của cái các bạn để nhà băng đó là của các bạn đâu! Nay thấy nhà băng đồ sộ chứ ngày mai nó sụp không còn một xu! Các bạn phải hiểu cái này mà tu hành! Lo trở về với sự thanh tịnh sẵn có của chính mình! Dũng chí tràn đầy, lúc đó các bạn mới thực sự CỨU KHỔ BAN VUI, làm việc của Thượng Đế chúng ta mong muốn mà làm! Chớ tưởng là nhiều người muốn đi làm đạo nhưng không có phương tiện làm sao làm đạo! Cái đó không đúng, không phải phương tiện cho người đó đi làm đạo! Chính người đó đạo chưa đủ! Đạo tâm công đức của chính họ chưa đủ, chưa ảnh hưởng được người láng giềng! Cái đạo nó sẽ bành trướng từ người này tới người kia, rồi sẽ đi dài dài, chứ không cần đóng một phương tiện hay cho thiệt dài đó mới kêu là nói đạo! Không phải vậy! HỮU XẠ TỰ NHIÊN HƯƠNG! Ở góc nào tu theo góc nấy, rồi lần lần nó sẽ đi tới! Rồi cái nhiệm vụ

càng ngày càng lan rộng! Lúc đó các bạn không đi cũng phải đi! Vì sao? Các bạn có một ảnh hưởng lớn rộng, đương nhiên thiên hạ sẽ rước mời các bạn đi! Tại sao các bạn không có phương tiện? Tiền của của chúng sanh thiếu gì, nhưng mà các bạn chưa đúng mức, chưa đúng trình độ, chưa đúng tiêu chuẩn làm sao người ta rước các bạn đi được!

Cho nên mình phải dòm lấy mình! Nếu mình nguyện với Trời Đất rằng: Tôi làm đạo, nhất quyết làm, tôi phải có cái hạnh hy sinh rất cao và hành động tốt để cho mọi người thấy, ảnh hưởng chúng sanh! Thì lúc đó tha hồ mà nói đạo, mà chúng ta không cần biết chúng ta đi đâu, xa gần thân kệ, nhưng mà đi đến đâu chúng ta mang cái niềm tin “CỨU KHỔ BAN VUI” cho mọi người là đủ rồi! Không nói bừa bãi, không thêm không bớt, thực hành cho mọi người thấy đủ rồi! Trình độ chưa có, ngay trong nhà cũng không độ

được ai, đừng nói ra ngoài đường!

Cho nên người tu vô vi không vi nể một ai! PHÁP
LÝ VÔ VI KHOA HỌC HUYỀN BÍ PHẬT PHÁP
không vi nể một ai! Phải thực hành! Thiếu thực
hành, thiếu dũng chí, phải cam chịu và phải chịu
nhồi quả nhiều hơn, nhiên hậu mới được tiến hóa!
Đường lối rất rõ rệt! Cuộc hành hương về nguồn cội
còn cam go hơn, đầy gai góc, chúng ta phải tự đi!
Đừng nại hà sự đau khổ, đừng chấp mê trong thế
cảnh, cho là thiếu thốn, cho ta là thiếu phương tiện!
Đó là sai, không đúng! Lúc nào chúng ta cũng đầy
đủ phương tiện của Thượng Đế đã và đang ân ban!
Các bạn có một cơ thể có tứ quan ngũ tạng, đó là cơ
đồ của Thượng Đế! Thiếu thanh tịnh sử dụng không
được mà thôi! Chớ cái bộ máy siêu nhiên này tinh vi
lắm, không thua Càn Khôn Vũ Trụ! Thanh tịnh rồi
thì các bạn sử dụng bất cứ lúc nào! Cho nên người

tu phải hiểu rõ! Các bạn có duyên lành được Bề Trên giáng độ và nhắn nhủ đôi lời để cho các bạn tự tu tự tiến mà thôi! Lão Sư cũng vậy, đã cho mọi người biết rằng không nên ỷ lại nơi Ngài, tu đi sẽ gặp Ngài, thấy rõ chưa? Tam Giáo Tòa cũng vậy! Nói rõ: mọi người phải thực hành hạnh nguyện của chính mình, không nên nói bừa bãi mà phạm tội! Phải sửa mình để tiến tới, Bề Trên mới xóa bỏ! Tất cả đều rất minh bạch thì chúng ta phải làm sao bây giờ? Chúng ta phải lui về một góc để tu! Góc đó nằm ở đâu? Nằm trong chơn tâm các bạn! Phải trở về với chơn tâm tức khắc! Ngày hôm nay cố gắng trở về với thanh tịnh, để chuộc lấy cái tội bất hiểu, bất nghĩa với Thượng Đế, làm toàn là những việc không cần thiết và không tiến bộ!

Cho nên chúng ta phải có cái pháp, nắm pháp mà tu, xây dựng dũng chí mà tiến, thực hành mà đạt!

Lúc đó các bạn mới sẽ thấy rõ, đường đi của chính chúng ta là quan trọng, trách nhiệm của chúng ta là quan trọng. Hồng ân của Thượng Đế đã ban từ đầu lúc sơ sanh, chúng ta đã hủy hoại rất nhiều, phụ bạc rất nhiều, phũ phàng Thượng Đế rất nhiều! Bây giờ chúng ta phải ăn năn sám hối mà lo tu, trở về với ngôi vị Chánh Giác, trong sự thâm kín mở tâm lúc đó các bạn mới ảnh hưởng được chúng sanh!

Thực hiện cho kỳ được! Giữ phần thanh tịnh! Thua lỗ đi, cầm cái mồm đi, đóng lỗ tai đi, dẹp con mắt của bạn đi! Mở một cơ đồ sáng lạn trong nội tâm các bạn! Các bạn mới thấy một ánh sáng thật sự trong nội tâm của các bạn! Không nên dòm ánh sáng bên ngoài! Không nên dòm sự uy nghi lộng lẫy của bên ngoài mà làm đường lạc lối! Dòm sự uy nghi trong nội tâm các bạn! Có Thượng Đế bên trong, có chư Phật chư Tiên bên trong, có 12 vị Thánh bên trong!

Có đủ hết! Đã và đang phục vụ, đánh thức ngày đêm! Tiếng gọi thiêng liêng chuyển theo chiều gió, hơi thở của tâm linh các bạn. Lúc nào cũng có lời giáo huấn thanh thoát của Thượng Đế qua hơi thở các bạn! Chớ không phải đợi giờ Ngài giảng mới là dạy đạo! Không! Thượng Đế dạy các bạn trong buổi ăn, trong giấc ngủ! Một bước đi các bạn, một hành động các bạn, Thượng Đế cũng dạy! Để cho các bạn thấy là: Tại sao tôi được như vậy! Tại sao tôi khốn hư thế này! Có người: Tại sao tôi sung sướng như thế này! Đó là những câu hỏi để nhắc các bạn, để các bạn thức tâm! Mà khi thức tâm rồi, mới thấy giá trị của Bề Trên, sự tin yêu vô cùng vĩ đại của Thượng Đế, không có giờ phút nào bỏ các bạn, mà ôm các bạn luôn luôn trong lòng Thượng Đế đã xây dựng! Thậm chí Ngài lập địa ngục, Ngài cũng có sự hiện diện! Ngài luôn luôn có đại diện xứng đáng tại các nơi đó để giáo dục tâm linh tiến hóa! Đồng tiền các

bạn đang bỏ trong túi, các bạn đếm đi đếm lại mà các bạn thanh tịnh thấy Ngài hiện ra trước mắt! Có tiền không dám xài! Thì lúc đó tiền của các bạn xài sao cho hết! Không xài bậy thì tiền không xài hết! Mà chưa có tiền đã toan tính trước thì bao nhiêu tiền cũng hết! Trông cái khổ trong cổ chúng ta mà thôi!

Cho nên phải hiểu điều này, lo tu giải thoát, không nên gút thêm một cái gút nữa! Không nên trông thêm một trông nữa! Mà phải giải nghiệp cho nó mòn hết nghiệp đi! Tôi đã nói cho các bạn biết rằng: Hòn đá cứng kia, rớt cuộc cũng phải mòn theo chiều gió, theo giọt mưa, theo dòng suối, để có được cơ hội tiến hóa lên hư không đại định! Rồi các bạn ngày hôm nay thức tâm các bạn phải làm sao? Trở nên mềm dẻo hơn! Các bạn làm con người phải trở nên thủy tánh, trở lại với thủy tánh thanh điện để sáng suốt thanh nhẹ, thấu đạt Càn Khôn Vũ Trụ, Tam thập tam

thiên thể giới! Dụng điển mà tiến thân, thì chúng ta phải khép vào trong thanh tịnh, nhẫn hòa! Thì các bạn tự nhiên sẽ bộc lộ luồng điển TỪ BI, thương yêu, thanh thoát đối với huynh đệ còn trần trọc, còn mê chấp! Chúng ta đem thanh quang để hướng độ tất cả! Tình thương tràn ngập, tình thương chặt chẽ! Trong khổ mà có! Ở đâu không có mắt phàm? Nhưng có đâu, có trong sự thanh tịnh!

Cho nên các bạn Soi Hồn, Pháp luân, Thiền định các bạn khai thông chơn điển của các bạn thì nó bộc lộ luồng điển TỪ BI phát quang từ cặp con mắt thanh nhẹ của các bạn khi các bạn nói đạo! Giai đoạn đầu bước tới để lập lại cơ đồ của chính mình! Các bạn hứa nhưng mà làm được bao nhiêu! Chưa chịu làm nhiều! Phải làm nhiều đi! Phải giữ lấy niềm tin sẵn có của chính bạn! Phải tin nơi khả năng các bạn sẽ dọn bớt cái nghiệp chướng trong nội tâm! Các

nghiệp chướng trần trước trong nội tâm, để ly khai lần lượt, không có bám víu trong tâm thức các bạn nữa! Lúc đó các bạn mới thấy rõ hai chữ “phong phú” giàu có! Không bao giờ các bạn bị mất của nữa! Cái của đó là của đời đời bất diệt! Cái nhằm lẫn về tiền bạc, địa vị, tranh chấp, tự mình thức tâm mới bỏ được! Nếu không thức tâm, không quán thông không bao giờ bỏ được!

Mà muốn có những điều kiện đó, phải thanh tịnh trước! Muốn có thanh tịnh phải điều luyện! Mà điều luyện, dụng pháp khử trừ lưu thanh mới là môn nghiệp trong nội tâm! Nếu không chịu khử trừ lưu thanh thì làm sao cái nghiệp nó giải được! Chớ đừng nói tôi bớt được căn nhà này tôi nhẹ! Tôi bớt được xe hơi tôi nhẹ! Không phải vậy! Cái tâm thức tranh chấp này kẹt kia mới hết được!

Tranh chấp rồi gây hận, rồi làm phiền người này

người nọ, cái này là không tốt! Cái đó là cái nghiệp chỉ gia tăng mà thôi! Không có bớt nghiệp, không giải được! Cho nên chúng ta phải lui về thanh tịnh để tu! Đó! Thiêng Liêng, các bạn không thấy mặt Lão Sư, nhưng mà các bạn có thể nghĩ Lão Sư là con quỷ hay là con ma đi nữa, nhưng mà lời nói siêu thoát của Ngài không lợi dụng các bạn! Kêu các bạn trở về với sự thanh tịnh! Dù con ma khuyên các bạn trở về thanh tịnh cũng là điều cao quý rồi! Chính các bạn làm con người mà động loạn để con ma khuyên là các bạn phải quý con ma! Đừng nói một vị Tiên Ông, một vị Phật! Cho nên cố gắng nghe những lời thanh thoát, thanh nhẹ đó mà tự thấy mình trì trệ, cố gắng trở về với đường của Thiêng Liêng đã và đang đi! Chính chúng ta phải đi! Cho nên bao nhiêu tài liệu gần đây, các bạn đã thu lượm được, quý báu vô cùng! Nhưng mà thức tâm hay là không là một điều quan trọng! Nếu các bạn biết được ý của Bề Trên

mà các bạn thức tâm là quý báu vô cùng các bạn sẽ đi rất nhanh, rất đúng, rất thanh tịnh! Rất dễ quán thông! Nếu các bạn hội ý được với những sự siêu thoát ở Bên Trên! Đòi hỏi nơi các bạn chớ không đòi hỏi bên ngoài, không phải đòi hỏi sự ân độ nữa! Ân độ hết rồi! Bây giờ các bạn đi tới, các bạn chỉ lượm lặt, các bạn tiêu dao tại thế, hưởng cảnh lạc thú đời đời của Thượng Đế, đã và đang ân ban cho các bạn! Cho các bạn đầy đủ từ đầu tới chân, không thiếu một cái gì hết! Các bạn thấy rõ chưa? Cố gắng tu đi! Cố gắng giữ thanh tịnh, cố gắng trì niệm A DI ĐÀ PHẬT trong nội tâm để cho thức bình đẳng được mở! Sớm mở thì các bạn sớm đạt được siêu lý! Còn nếu lẩn quẩn ở xung quanh mà đàm đi thuyết lại, rốt cuộc chẳng đi đến đâu! Cuối cùng gặt hái ở dung điểm bơ vơ mà thôi! Tôi không biết nói gì hơn nữa, qua những lời thuyết giảng của các nơi đã đóng góp, cộng với những gì tôi đã nói bao nhiêu năm, không

có xa cách nhau! Vẫn giống nhau trong một đường
lối thức tâm cho chung! Tôi mong rằng tất cả mọi
người ở thế gian sẽ dốc lòng phát đại nguyện! Muốn
Tu thì phải thực hành tu! Tu để chi? Để hưởng cảnh
đời đời siêu thoát! Chúng ta đã thấy rõ giá trị đó
rồi, cho nên phải khép mình trong thanh tịnh tu tiến,
nhiên hậu mới có kết quả ở tương lai!

Thời gian tôi ở đây tịnh dưỡng, nhưng mà luôn luôn
về phần siêu nhiên vẫn tiếp xúc với các bạn! Cho
nên các bạn cố gắng lo tu, để cho chúng ta có cơ hội
tương ngộ và học hỏi nơi giây phút bất ngờ mà mọi
người sẽ tương ngộ ở tương lai!

Thành thật cảm ơn sự lưu ý của các bạn.

Lương Sĩ Hằng